hordták a gyújtóst meg a száraz ölfát. Már a bika fedőlemezét is eltávolították, és én egy pillanatra megláttam Perilaosz rézperembe kapaszkodó görcsös kezét, amíg egy fatuskóval rá nem ütöttek. Phalarisz ekkor „állj"-t vezényelt és megkérdezte, értek-e a tűzrakáshoz.

Ez tíz éve történt, azóta Akragaszban élek. Egy napra sem felejtettem el azóta azt a fantasztikus zeneművet, amelyet a Perilaosszal vemhes bika remekelt, miközben lassan, fokozatosan izzítottam a hasát. A végső csönd pillanatában Phalarisz felém nyújtotta ajánlólevelemet, pénzemet, és már hozták elkobzott cókmókjaimat, sőt szolgám ruháit is. Mehettem volna, amerre a szemem lát, de féltem, hogy megelőzne a hírem. Sehol sem volnék kívánatos személy. Itt Akragaszban azonban mindenki megért. Tisztes polgár vagyok, mint a többiek, kitanultam, ha nem is perilaoszi színvonalon, a fémműves mesterséget; Phalarisz arcképével díszített bikás rézpénzeim meglehetős elismerésnek örvendenek külföldön is. A későbbi kivégzésekre nem voltam hivatalos, és amikor tavaly uralkodónk felajánlotta a rézbikát a delphoi jósdának, engem bízott meg a szállítmány kíséretével, és én tartottam azt a híres beszédet, mellyel rábírtam a vonakodó delphoi tanácsot az adomány elfogadására. Megnyugtató gondolat, hogy bűnöm eszköze ezen a magasztos helyen, az isteneknek szentelt tárgyak közt megtisztul — talán rám is visszasugárzik valami az őrá patakzó kegyelemből.